

ВРАБЧЕТО СЪ ОТРЪЗАНИЯ ЕЗИКЪ.

(Японска приказка — за дѣца и юноши).

Въ старо врѣме живѣли въ едни планински пушинаци единъ дѣдо и една баба — мжжъ и жена. Не си приличали тѣ никакъ единъ на другъ — дѣдото билъ кроткъ и добъръ, а бабата злобна и завистлива. Поради това тѣ честичко се поскарвали и попридумвали по между си, и тѣй си застарѣли.

Веднѣжъ старецѣтъ си седѣлъ, както винаги, прѣдъ своята колибка и току съглежда — една врана гони врабченце.

Жалостно пици врабченцето, а враната удря съ своитѣ страшни крилѣ и вече още малко на, ще забодѣ своя клонъ въ нещастната птичка.

Свидѣло се на старцеца, завтекълъ се изведнажъ и пропждилъ враната. Послѣ той грижливо подигналъ врабченцето и съ внимание го понесълъ къмъ колибата си. Сърдичето на бѣдното врабче туптяло силно, и то цѣло треперѣло, та старецѣтъ зелъ всѣкакъ да го тѣши и уговаря отъ жалъ. Занесълъ го въ кжщи, турилъ го въ една клетка, и врабчето скоро се свързело и се поправило.

И когато врабченцето започнало да чирика и скача весело изъ клетката, както по-рано, старецѣтъ започналъ да го храни добрѣ и всѣки день му отварялъ вратцата на клетката, за да не чувствува силно тежината на затворническия животъ.

И врабчето радостно започнало да прѣха по цѣлата дѣдова хижа, а когато забѣлѣзвало че къмъ него се примѣква крадишкомъ котка или мишка, то завчасъ се прибирало въ клетката и тамъ се спотайвало.

Радвалъ се старецѣтъ много, и, като видѣлъ, че врабчето не се отлъчва отъ колиб-

ката му, започналъ прѣмногo да цѣни ума и привързаностѣта на птичката.

Ала жената на стареца никакъ не могла да търпи врабчето и всѣкакъ го измжчвала: ту храна не ще му даде, ту ще му се скара нѣщо. И не намирала нищо добро въ умното врабче.

Веднѣжъ старецѣтъ не билъ у дома, а бабата рекла да си излѣе всичкия ядъ върху птичето. Тѣкмо тогазъ тя прала нѣкаква дреха и турнала сапуня на края на коритото. Врабчето подфрѣкнало и клѣвнало.

Разсърдила се бабата, грабнала ножицитѣ и искала да убие птичката, но пакъ се размислила и не се рѣшила на туй нѣщо, но за да не посмѣе вече птичката да яде, или да чурулика, поискала тя да ѝ отрѣже языка:

Врабченцето наврѣме си отдрѣгнало настрана главицата, ала все пакъ остритѣ ножици направили една дълбока врѣзка въ язичето му... Отъ силна болка врабчето се разпищѣло тѣй, че бабата го изтървала изъ ржцѣтѣ си... И отъ страхъ и отъ ядъ бѣдното врабче изхврѣкнало изъ колибата и се не видѣло вече...

Дошълъ си дѣдото, и бабата му разказала всичко: какъ искала да отрѣже языка на врабчето, пѣкъ отгорѣ взела и да мѣмри стареца, че той се е тѣй много привързалъ къмъ тая птица, отъ която, се едно, никаква полза нѣмать.

Седналъ старецѣтъ нажаленъ на прага на колибката си и зелъ да тжгува за врабчето. И всѣки день се сжщото започналъ да прави. Но врѣмето си отлито, а врабчето не прилито. И махналъ съ ржка дѣдото, като си рекълъ, че врабчето е изгубено за него за винаги.